

Vladimir Truhlar – vzgojitelj duhovnega izkustva (2)

✂ Lojze Bratina

V prejšnji številki revije Vzgoja smo objavili prispevek o večplastnosti vzgojnega procesa Vladimírja Truhlarja. Ta prispevek prejšnjega dopolnjuje.

Za profesorja teologije in duhovnosti, Vladimírja Truhlarja, je od vsega začetka značilna eksplikacija njegovega osebnega doživljanja.

Leto pred smrtjo je v reviji *Znamenje* zapisal svojo izpoved: “Že kot otrok sem začetke tega dožemanja (izkustva Absolutnega) nosil v sebi. Spominjam se, ko sem – bilo mi je sedem ali osem let – nek deževen dan sam sedel na stopnicah, ki so vodile na podstrešje, pa sem – sam ne vem od česa gnan – razmišljal o tem, kaj je neskončno. Nekako nagonsko sem odmikal v duhu mejo za mejo – vse, kar je bilo kakorkoli določeno, in nenadoma sem se znašel v nekem posebnem opoju – v brezmejnosti, v neskončnem. Pozneje se je ta odprtost vse bolj utrjevala in poglobljala, a hkrati postajala kraj, kjer so tudi muke vse bolj žgale.”

V tej izpovedi seveda ni šlo za neko prehodno pubertetniško melanholično doživetje deževnega dne, marveč za izredno občutljivost doživljanja, ki bo pozneje spremljala profesorsko dejavnost Truhlarja, pesnika, teologa in duhovnika. Dejavnost vzgojitelja, ki bo prisluhnil spečim potencialom v globini človeka.

Na Truhlarjevo zavestno formacijo je gotovo vplivala jezuitska vzgoja v rimskem Germaniku. Izziv zanj je bil zagledanost v podobo Ignacija Lojolskega kot mistika Božje bližine, neposrednega izkustva Boga, ki se izraža v čutenju Boga, čutenju, ki obsega cele-

ga človeka, ko z vsemi sposobnostmi dojema Boga.

Človek, ki živi v samoti pred Troedinim Bogom in iz te izkušnje živi vse svoje življenje, snuje vse svoje delovanje in najde Boga v vseh stvareh. Povezan je z Bogom v dnu svoje duše.

Analiza izkustva Absolutnega, Boga, bo postala zanj področje strokovnega pedagoškega ukvarjanja.

Zanimivo pa bi bilo tudi pogledati, kako je profesor Truhlar v svojem življenju integriral svoje razsežnosti človeka poeta, teologa, duhovnika in pričevalca.

Truhlar: **In prenovil boš obličje zemlje**

*Široki škrlatnordeči svečnik
na kamniti verandi,
ozka elipsa ribnika
pred razcvetelimi grmi,
krošnje pinij, zleknjene
nad rahlo vzpetino
holma za vilo,
moja lepa žalost –*

*Vse je bilo
v razkrivajočem se
snovanju Duha
sredi moje zavesti*

*eno samo,
pestro,
čisto
sožitje.*

*Komaj so vzgibi Duha
v meni zamrli,
že je svet razpadel
v tisoč
vencih
samot.*

*Kalnozelena proga pinij
se tegobno
zapira vase.*



*Medlo srebro
sijočega ribnika
nikogar več
ne dramí.*

*Moja temna žalost
ostaja sama s seboj
in toži vase.*

*Poslji, Gospod,
poslji svojega Duha,
naj spet razkrije
v mojem
usihajočem srcu
beli mir svojih vrtov,
v njih razlije luč
med veje, v roso,
zbudi silnice –
in spet se bodo
Tvoje stvari
kot bosí otroci
v pomladni travi –
svetlo klicale
za ples
pred Teboj.*

*Poslji svojega Duha
in me prerodi
in prenovil boš
obličje zemlje. ■*